

сят своите представления: „Всяко лято цялото семейство, заедно с мечока Гошо отивахме на морето. Имах сключен договор за работа с “Балкантурист” – с Гошо участвахме в програмата, а жена ми беше чистачка. Наставявах ни в отделно бунгало, мечката спеше вързана до него. Аз излизах на сцената облечен в потури, пояс, бродирана бяла риза, елек – носех си ги от моя край (роден е в с. Юлиево, Казанлъшко – б. а.). Имахме определени минути за изпълнението. Всички спираха да ядат и да пият, смееха се и пляскаха на номерата на мечока. Най-много харесвах “мачкането на болен” и борбата. Накрая всеки хвърляше някоя пара, най-често долари, а аз ги събирах в гъдулката. Ходил съм в Созопол, на Дюнците, но най-ми харесваше “Цигански табор” в Слънчев бряг. Хубави времена бяха...”. Жените на мечкарите по време на обиколките из страната продължават да баят и врачуват на ръка, кафе и боб.

В началото на 90-те год. на XX век, след отваряне на българската граница и възможността лесно да се излиза в чужбина, отделни мечкадарски семейства от региона стигат в пътуванията си до Македония и Сърбия, където също са посрещани с интерес.

Обучението на мечките за изпълнение на различни номера е продължителен процес. Животното се взема малко, пет-шест месечно, най-често от зоопарк. Понякога купуват и големи, вече обучени мечки, но те са поскъпи. Когато доведат животното в къщи, го оставят няколко дни да свикне с новата обстановка и хората край него. След това му слагат халка на носа и започва обучението. Мъжът свири на гъдулка определена мелодия, а жената подръпва халката. За-

ради болката мечето е принудено да подскача от крак на крак и така се учи да танцува. На друга мелодия го учат да поздравява, да “мачка” болен, да целува ръка на дама,

Почерпка за мечока Гошо